

Lasinen lapsuus

Lasinen lapsuus

Nimimerkki pikkumyy

Ikä 18

Päällepäin näytimme aivan tavalliselta keskiluokkaiselta perheeltä, löytyi rivitalo ja tila-auto, jolla kuskattiin lapsia futisharkkoihin. Äitini alkoholismi pysyi siis hyvin muiden tietämättömissä. Meille se oli kuitenkin tukahduttavan todellista.

Isäni pakeni synkkiä kotiohjelmamatkoilleen, jolloin myrskyisät riidat taukosivat, mutta äitini sai juoda vapaasti. Muistan hyvin kauppareissut äidin kanssa, sain lopuksi Alkon porteilla aina karkkipatukan käteen ja muistutuksen: "Älä kerro Iskälle". Äitini oli niin huonossa jamassa, että meistä lapsistakin huolehtiminen jäi taka-alalle. Saimme siskoni kanssa mennä kouluun hiukset rasvaisina ja kynnenaluset mustina.

Aloin pelätä äitiä ja halusin hänet pois elämästäni, viinankatkuiset hyvänyöntötoivotukset ja toistuvat hätäkeskushälytykset kotiimme olivat seitsemänvuotiaalle liikaa. Kerran jopa suistuimme tieltä ulos äitini rattijuopumuksen seurauksena. Huonot muistot jäivät selkeimmin mieleen.

Sitten, ollessani kahdeksanvuotias, äitini kuoli. Hän oli hyvin sairas ja viimeisenä vuotenaan tuskin edes läsnä meidän elämässämme. Perheen nuorimpana minulle kerrottiin tuskin mitään, ja reagoin ymmärrettävästi hyvin voimakkaasti mm. raivokohtauksilla ja itseeni käpertymisellä. En koskaan saanut ammattiapua asian käsittelyyn ja se näkyy tänäkin päivänä tunteiden patoamisella ja epäluuloisuudella.

Minun on vaikeaa näyttää tunteitani ulospäin ja luottaa itseeni sekä muihin. En ole saanut ravistettua harteiltani sitä painostavaa arvottomuuden tunnetta, joka on seurannut minua läpi elämän. Tämä vaikuttaa myös ihmissuhteisiin, luotan täysin vain kahteen ihmiseen ja en aina pysty olla heillekkään yhtä hyvä läheinen kuin haluaisin. Pidän ihmiset tarkoituksella välimatkan päässä, hyvänpäiväntuttuja riittää, mutta en osaa enää solmia merkityksellisiä ihmissuhteita.

Ehkä sen takia päihteet vetivät minua niin vahvasti puoleensa. Teini-ikäisenä tuli koettua ensimmäiset kännit, siihen unohtui harrastukset ja tilalle tuli koulujen piholla ryyppääminen hyväksynnän toivossa. Tällöin huomasin ensimmäisenä taipumukseni riippuvuuteen, en pystynyt enää ajattelemaan viikonloppuja ilman pulloa. Itsetuntoni oli melkein nollassa, sitä ei auttanut itkuiset tunteenpurkaukseni humalassa joita häpesin silmittömästi aina seuraavana aamuna. Jos edes muistin niitä.

Sitten tutustuin uuteen ystävään, marijuanaan. Ensiksi poltin vain satunnaisesti ystävien seurassa, mutta aloin huomaamaan päihteen potentiaalini yksinkin käytettynä. Eikä aikaakaan kun olin vaihtanut koukun toiseen, lempipuuhanani oli nyt kannabiksen polttelu kotona. Aloin eristäytyä muista, pinnan alla kytevä masennukseni paheni ja ajattelin jatkuvasti itsemurhaa. Polttaminen sai aikaan vain tunteiden tukahduttamisen, joka olikin minulle jo lapsuudesta tuttua.

Aloin etsimään käsiini kaikkia mahdollisia päihteitä, jotka saisivat minut vapautumaan edes hetkeksi, varastelu ei ollut este. Moraalinen kompassini oli jotenkin viallinen, ikinä en tuntenut pahaa oloa valehtelusta tai varastelusta, jotka tulivat kuin luonnostaan.

Koulua vaihtaessani sain uusia ystäviä ja itseluottamusta, sitten uudet ystäväni tutustuttivat minut ekstaasin ihmeelliseen maailmaan. Kokeilin ensimmäistä kertaa ekstaasia, joka tuntui siltä kuin valtava taakka olisi nostettu harteiltani ja minulle olisi annettu lupa olla onnellinen. En enää pystynyt ajattelemaan mitään muuta, ja aloin hankkimaan ainetta myös omin päin. Vielä en kuitenkaan ollut menettänyt kontrollia.

Seuraavaksi kokeilin LSD:tä, joka itseasiassa sai minut raitistumaan hetkeksi. Ymmärsin pakenevani sisäistä kaaostani huumeisiin, ja aloin totuttelemaan tasapainoiseen elämään ilman päihteitä. Mutta sitten tuli amfetamiini.

Amfetamiini, elämäni rakkaus. Ensimmäisellä kerralla en pitänyt siitä, mutta elämän muuttuessa stressaavammaksi huomasin tarvitsevani taas jotain pakokeinoja. Pikkuhiljaa satunnaiskäyttö lipsui jokaviikkoiseksi, menin jopa töihin amfetamiinin voimalla.

Aluksi pystyin pitämään käytön salassa, minulle oli muodostunut huono tapa ottaa ainetta yksin. Pian se oli ainoa asia, joka tuntui enää merkitsevän mitään, aloin vieraantua omasta itsestäni ja elämäni lähti luisumaan alamäkeen. Perusluonteeltani olen tunnollinen ja huolellinen, käytön myötä minusta tuli huonomuistinen, epäluotettava ja saamaton. Laiminlöin velvollisuuksiani, ystävyysuhteitani ja jopa perustarpeitani kuten unta, ravintoa ja hygieniaa. Tuntui musertavalta tajuta, että olin vasta tässä iässä ja en ollut yhtään sen parempi kuin äitini oli.

Läheiseni huolestuivat, ahdingostani huolimatta en halunnut tunnustaa kuinka syvissä vesissä kahlasin. Onnellinen elämä tuntui pelkältä vitsiltä, joltakin kaukaiselta sadulta johon minulla ei ikinä olisi mahdollisuutta. Pystyin pitämään kulisseeja pystyssä, mutta oikeasti olisin halunnut vain omistaa lopun lyhyen elämäni huumeille.

Lopulta minulle puhkesi amfetamiinipsykoosi, tämä sai minut heräämään ja pohtimaan omaa käyttöni. Onnistuin ystäväieni tuella ja itseäni tutkiskelemalla saamaan elämänlangasta kiinni, aloin hankkimaan arkeeni sisältöä ja hoitamaan velvollisuuksiani. Pääteet eivät enää hallinneet elämääni, vaikka siihen kuuluivatkin.

Elämäni on tällä hetkellä aikailla tasapainossa, paitsi aitoa parisuhdetta en vielä ole löytänyt. Olen kohta suorittanut ammattitutkinnon ja tiedän mitä haluan tulevaisuudessa tehdä. Uskon löytäväni paikan maailmasta tavalla tai toisella, vaikka lapsuuteni ja päihteidenkäyttöni varjostavat kulkemaani tietä. Yritän olla eksymättä etsiessäni sitä puuttuvaa palapelin palasta. Yritän todistaa olevani vahvempi kuin mitä kohtaloni määrää. Toivottavasti te muutkin hukassa olevat jaksatte taistella, toivottavasti joku saisi tarinastani edes jotain irti.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/lasinen-lapsuus-0>